

ver staaende — jeg var tilbøielig til at nævne en langt mindre Brøk, men dette tør jeg ialtsald sige med Sikkerhed, og derpaa bliver den hele Kirke bygget op efter Modellen af denne Thyvendebel. Denne lille Brøkddeel afgiver imidlertid en høist ufuldkommen Model, og man maa derfor ved Hjælp af andre Betragtninger i Kunsten, ved Hjælp af Traditioner fra andre Lande, søge at tilvejebringe Noget, som omtrent kan svare til, hvad man træer, der oprindelig har staaet; men hvor lille Sikkerheden er i denne Retning, viser sig allerede deraf, at Tegningerne i allerhøieste Grad afvige fra hverandre. Det forekommer mig, som sagt, at dette ikke alene i finantiel Henseende gaar Loven temmelig nær, men at det desuden er saarende for den Pietet, der knytter sig til en gammel Kirke som Viborg Domkirke, og at det er i høieste Grad fornærmende for Historien at see Levningerne af Mænd, der have taget hårdelig Deel i Danmarks Historie, af Familier, som have været en Pryd for Danmark i Aarhundreder, kastede ind i Gruusdynger og Muurbrokker, for ikke at stilles op igjen; dette forekommer mig i høieste Grad anstødeligt. Det er blevet mig sagt, — jeg veed det ikke nøie, men det er sagt mig, — at de Overflag, der oprindelig ere gjorte til Viborg Domkirke, i høi Grad vare overstredne, og skulde det være Tilfældet, er det en Uret mod de andre Kirker; thi den samlede Overlagssum maa jo bevæge sig indenfor Grændserne af de 200,000 Rd., hvorpaa Loven af 19de Januar 1863 lyder; hvad den ene forbruger over, hvad der er tilslagt den, gaar ud over de andre. — I Anmærkningerne til Rubrikken om Grønland gives Oplysning om, til hvilket Standpunkt Bestræbelserne for at fremkalde Frihandel der ere komne. Det maa vistnok glæde Enhver at see, at denne Sag gaar fremad; men det forekommer mig dog, at den endnu gaar en Smule langsomt, og jeg forundrer mig over, at der, uagtet den Betænkning, som er afgiven af Commissionen, allerede er afgiven den 23de Juli og derpaa tilfattet Finansministeriet, saaledes at der altsaa nu er hengaaet over to Maanedere, ikke fra Finansministeriet er kommet nogen Meddelelse om, hvorledes dette Ministerium stiller sig til Sagen. Ogsaa forekommer det

mig, at den nærmeste Frist, til hvilken Frihandlen kan indtræde, nemlig 1ste Juli 1866, er sat saa seent, som man paa nogen Maade lunde gjøre det. — Jeg kan ikke forlade dette Afnit, uden at henlede Opmærksomheden paa en Curiositet, nemlig den, at der siges, at man vil træffe Foranstaltning til, at de Indsødle ikke, naar der kommer Concurrerter til den kongelige Handel, sælge deres Varer til hine for Spotpriis. Da der ikke godt kan være Tale om, at Effimoerne skulde sælge billigere til Andre end til den kongelige Handel, forekommer der mig heri at ligge et Skudsmaal for, at der hidtil kun er blevet betalt en Spotpriis for Varerne. Jeg paastaar ikke, at dette staaer i Strid med Virkeligheden, men det er blot en Eiendommelighed.

Endelig skal jeg berøre et Punkt, som allerede tidligere er blevet berørt af ærede Talere, nemlig Tilskuddet til det kongelige Theater, men jeg kan ikke nægte, at de Betragtninger, som jeg her vil gjøre gjældende, gaae endeel udenfor, hvad andre ærede Medlemmer have yttret. Jeg er saa langtfra at oversee Theatrets store nationale Betydning, saa langtfra at overse, hvilket Middel det er til den nationale Dannelse, at jeg tværtimod flatter det i høi Grad; men det forekommer mig, at der kan være Grund til at overveie, om ikke det nuværende Tidspunkt er et saadant, at man maa anspænde sine Kræfter og lægge dem alle hen til een Side, hvilket maaskee vil medføre, at andre Sider, som i og for sig ere vigtige og anbefalelsesværdige, i nogen Tid blive forspønte. Dette kan blive en Nødvendighed, og det forekommer mig, at en saadan Nødvendighed under disse Forhold staaer for Døren. Dertil kommer desuden, at enhver Tid har sin meer eller mindre udprægede Opgave, og det er dog aldeles klart, at de seneste Aar — ja, man kan sige næsten henved 20 Aar — have havt en ganske anden Opgave end den at udvikle en national-æsthetisk Retning, at udvikle de Midler, hvorved den national-æsthetiske Dannelse skal fuldkommes. Naar Tiden ikke har en saadan Retning, er det et Spørgsmaal, om man ikke skal benytte Midlerne i andre Retninger, som ligger Tiden nærmere, for at udrette saameget desflørre i disse, og altsaa